

Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

ДІТИ І ЦЕРКВА

Це не я!

(Як навчити дітей казати правду?)

ПОЗИЦІЯ ЦЕРКВИ

Між евтаназією та паліативною
медициною

Божественне життя
Богослужіння Першоапостола
в Німеччині

Зміст 9/2022

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА

Підтримка – імпульс із богослужіння Першоапостола

4 У ЦЕНТРІ УВАГИ

Бюнде

5 БОГОСЛУЖІННЯ

17.04.2022 р. у м. Бюнде (Німеччина)

Біблійна цитата: Від Івана 14, 18 і 19

11 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ

*Повінь – вершити вчинки з Богом
(Апостол Герт Опденплац)*

ЖИТИ ВІРОЮ

13 МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Фарисей у мені

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

14 «МИ, ДІТИ»

Маленька історія віттаря

15 ДІТИ І ЦЕРКВА

Це не я! (Як навчити дітей казати правду?)

18 ПОЗИЦІЯ ЦЕРКВИ

Між евтаназією та паліативною медициною

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

22 ХРЕЩЕННЯ В НІМЕЧЧИНІ

*Німеччина. Хрещення немовляти-біженки Єлизавети
з України в німецькій громаді Месскірх*

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 8, 2022 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюрих, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 335 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:

IBAN p/r UA8632098400002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або IBAN p/r UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Обкладинка:

© Carl-Jürgen Bautsch – stock.adobe.com

Підтримка

Коли Ізраїль вів боротьбу з Амалікітянами, то Мойсей піднімався на пагорб і піднімав руки вгору. Поки він це робив і народ Ізраїлю бачив у його руках жезл, то перемагав. Як тільки Мойсей опускав руки, то перемогали Амалікітяни. Посох Мойсея був символом Божественного покликання і спасіння. Він робив видимою присутність і турботу Бога. Але в якийсь момент руки Мойсея стали важкими, тому Аарону й Хуру довелося підтримувати їх. Мойсеєві треба було постійно тримати свій жезл угорі, та самотужки він не міг цього робити. Йому потрібна була допомога.

Апостоли також не можуть самотужки виконувати своє доручення – зробити видимим спасіння у Христі. Ми, як Аарон і Хур, які підтримували руки Мойсея, можемо допомагати Апостолам у виконанні їхнього доручення. Ми можемо, по-перше, підтримувати їх своїми молитвами, а також проявляти активність. Кожен з нас покликаний проявляти активність. Її ми проявляємо, коли бачимо в ближньому насамперед душу, яку Ісус бажає відкупити, тому відповідно ставимося до нього. Активність ми проявляємо, коли, виявляючи послух і довіру до Ісуса Христа, свідчимо людям про свою віру в Його перемогу над гріхом і смертю. Активність ми проявляємо, коли шукаємо спілкування з Христом під час богослужіння і приймаємо дари, якими нас наділяють Апостоли. Активність ми проявляємо, коли, проявляючи готовність до прощення, свідчимо людям про милість, яку Бог дарує нам.

Намагаймося, подібно до Аарона й Хура, зробити видимим Божественне спасіння!

Імпульс із богослужіння Першоапостола

Бюнде

Місто Бюнде, населення якого складає майже 50 000 мешканців, є другим за величиною містом району Герфорду федеральної землі Північний Рейн-Вестфалія. З XIX століття це місто стало відомим, передусім, як мегаполіс німецької переробки тютюну, і воно досі не втратило свого значення як міста виготовлення сигар.

Новоапостольська громада в Бюнді була заснована в 1922 році. Через два роки сюди завітав Першоапостол Герман Нігаус і тоді відбулося перше богослужіння Першоапостола. 8 грудня 1958 року нинішню будівлю церкви освятив тодішній Окружний Апостол і майбутній Першоапостол Вальтер Шмідт. Бюнде разом з вісьмома іншими громадами утворює церковний округ Оснабрюк, який з точки зору церковної політики становить певну особливість. Історично склалося так, що він охоплює дві федеративні землі, які складають основну територію двох німецьких Регіональних церков. Отже, нижньосаксонська частина округу об'єднує декілька громад Регіональної церкви «Західна Німеччина», які не розташовані на території основних земель Північного Рейну-Вестфалії, Гессена, Рейнланд-Пфальцу й Саару.

БОГОСЛУЖІННЯ У М. БЮНДЕ/НІМЕЧЧИНА

ДАТА: 17 квітня 2022 р.

БІБЛІЙНА ЦИТАТА: Від Івана 14, 18–19

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Втішно співайте, усі християни» (україномовний пісенник № 95)

СУПРОВІД: Окружний Апостол Райнер Шторк, а також Апостоли Герт Опденплац, Франц-Вільгельм Оттен, Штефан Пешель і Торстен Цізовські

ПРИМІТКА: богослужіння з нагоди Пасхи

Цитата з Біблії: Від Івана 14, 18–19

«Не полишу вас сиротами; Я прийду до вас. Ще трохи, і світ Мене вже не побачить. Ви ж Мене побачите, бо Я живу, і ви будете жити».

Божеественне життя

Дорогі брати і сестри, це пасхальне свято ми традиційно розпочинаємо з читання із Біблії. Сьогодні ми почуємо уривок із Євангелія від Матвія:

Читання з Біблії: Від Матвія 28, 1-8

«Після ж вечора суботи, як зайнялося на світанні першого дня тижня, прийшла Марія Магдалина та інша Марія навідатися до гробу. І ось великий зчинився землетрус, – Ангел бо Господній зійшов із неба, приступив, відкотив камінь і сів на ньому. Вигляд його був, неначе блискавиця, а одежа, як сніг, біла. Зо страху перед ним сторожа затремтіла й стала, наче мертва. Тоді Ангел заговорив до жінок, кажучи: «Не бійтесь: знаю бо, що ви шукаєте Ісуса розп'ятого. Нема Його тут, бо Він воскрес, як ото сам прорік. Ходіть, гляньте на місце, де він лежав. Та біжіть притьмом, скажіть Його учням, що Він воскрес із мертвих. Он Він вас випередить у Галилеї, – там ви Його побачите. Я вам сказав». І вони в поспіху полишили гробницю зо страхом і великою радістю та й побігли сповістити Його учнів».

Сердечно улюблені брати й сестри, цього року ми, як і раніше, знову можемо святкувати Пасху і це викликає в нас неабияку радість. За це я вельми вдячний Богові. Свято Пасхи – це кульмінація церковного року. Ми відзначаємо воскресіння Ісуса Христа, дякуючи і величаючи Бога за те, що Він визволив Свого Сина від смерті.

Щойно ми слухали читання з Біблії. У пасхальній історії жінки відігравали особливо важливу роль. Вони першими були свідками воскресіння й отримали від Господа доручення передати цю звістку іншим людям – і недаремно. Якщо проаналізувати Євангеліє, то з'ясуємо, що жінки на той час відігравали вельми важливу роль. Вони супроводжували Господа Ісуса й служили Йому. Минулого тижня, коли я читав Євангеліє, мене неабияк вразило, що в Євангелії від Марка мовиться про те, що при розп'ятті Господа, окрім Його Матері Марії, були присутні й інші жінки (пор. від Марка 15, 40–41). Вони служили Йому, слідували за Ним й, очевидно, не виявляли жодного страху. Майже всі чоловіки покинули Господа. Вони розбіглися і втекли геть. А чимала кількість жінок продовжували перебувати

з Ним. Далі в Євангелії повідомляється про те, що жінки ще в Пасхальну неділю хотіли служити Господові. Вони купили олію і хотіли помазати нею Його тіло. Але йдучи до гробу, вони неабияк непокоїлися: хто допоможе їм відвалити величезний камінь, яким закрили Господній гріб? У них не було відповіді на це питання, бо камінь був надто важким. Вони хотіли послужити Господу, але через цю перешкоду не знали, як саме. Це викликало в них неабияке занепокоєння. А Господь саме в цей час учинив значно більше: Він завершив Свою справу і воскрес із мертвих. Коли вони підійшли до гробу, то камінь був відкочений.

Це має також значення для нас з вами – не тільки для священнослужителів, а й для кожного з нас: ми бажаємо працювати для Господа, бажаємо служити Йому, бажаємо щось робити для Нього і непокоїмося, бо знову й знову нам доводиться бачити: у нас є перешкоди, чимало різних проблем. Ми, узагалі, не можемо істинно служити Господу так, як би хотіли це робити. Та нам не вистачає то одного, то іншого: існує певна нестача, яка викликає значні труднощі. Ми турбуємося про майбутнє церкви, запитуємо в себе, яким воно буде? У нас, таким чином, виникає чимало різних перешкод! Як служити нам у майбутньому Господові?

Таке занепокоєння є цілком зрозумілим. Бо небезпідставне. Існують перешкоди й труднощі. Однак свято Пасхи нагадує нам: «Брате, сестро, не хвилюйся! Господь поруч з тобою! І навіть якщо ми Його ще не бачимо, то Він завершує Свою справу!» Ми турбуємося про те, як здійснювати своє служіння і працю для Господа, бо існує чимало різних перешкод, а Він, перебуваючи на задньому плані, чинить значно більше. Поки жінки турбувалися про те, як відкотити камінь від гробу, Господь уже воскрес з мертвих. Він переміг зло, переміг смерть! Усе це Він уже зробив. Він підготував усе до Першого воскресіння. Він, перебуваючи на задньому плані, звершив Свою справу.

Сьогодні ми живемо ще вірою і надією, і не можемо побачити спасіння, яке вже існує. Адже Ісус уже здобув перемогу. У цьому немає жодних сумнівів. Це не гіпотеза і не тьмяна невиразність, а Божественний факт: Ісус Христос переміг зло і смерть. Цього ми наразі ще не можемо бачити, але це вже відбулося. Добре, якщо ми здійснюємо своє служіння і виконуємо працю на благо Божої справи, ми це робитимемо й надалі; але нам не треба втрачати надію. Ісус Христос працює над довершенням Своєї справи. Ми ще не можемо бачити цього, але скоро прийде час, коли це стане яв'ю.

Господь Ісус передрік Свою смерть. Він говорив учням, що помре і воскресне, а потім прийде час, коли світ не зможе Його більше бачити. Після Його розп'яття світ, тобто ті, що не вірили в Нього, вважали, що Він мертвий та абсолютно недієздатний. Так, Він творив великі чудеса, проповідував нову повновладну науку,

представив захоплююче вчення, але тепер Він мертвий. Кінець історії.

Ці люди вважали мертвим не лише Ісуса Христа, а і Його вчення. Те, що Він проповідував, було для них абсолютно утопією, а тепер Він зіткнувся з реальністю. Ніщо з того, що Він говорив, не справдилося. Це була прекрасна, але вельми далека від реального життя мрія.

А потім – Його твердження про те, що Бог перебуває разом з Ним! Усі люди бачили, що Бог не допоміг Йому. Він твердив, що, нібито, є Божим Сином, що Бог – Його Отець, Який турбується про всіх нас, але Бог не зняв Його з хреста й не допоміг Йому. І відтепер світ уже не бачив Ісуса, бо Він був мертвим.

Господь переміг зло, переміг смерть!

*Усе це Він уже зробив. Він підготував
усе до Першого воскресіння.*

Та Ісус мовив, що житиме, навіть якщо світ не бачитиме Його. Він знав, що вони можуть убити Його плоть і що Йому доведеться зазнати смерть. Але на те, що, власне, є основою Його життя, Його істинне життя – Його стосунки з Богом, спілкування і тісний зв'язок з Ним, – вони не змогли зазіхнути. Це було найважливіше. Вони могли робити все, що завгодно. Та не змогли знищити цього. Його життя, Його спілкування з Богом вони не змогли зруйнувати, воно залишилося! Ісус також дав зрозуміти учням, що хоч князь світу і прийде, та не матиме влади над Ним (пор. Від Івана 14, 30). Він убив Його плоть, але на Його стосунки з Отцем йому годі було зазіхнути. Бог був і перебував у тісному зв'язку з Ісусом. Ісус продовжував жити! Він жив у єднанні з Богом, і ніхто не міг відібрати цього від Нього.

Нам відомо – я не знаю, яким чином людина Ісус знав про це ще до Своєї смерті, ми цього не знаємо, – що після Своєї смерті Він опустився у потойбічні світи й продовжував там діяти. Люди думали, що якщо вб'ють Його, то всьому прийде кінець. Але Він продовжував служити і поклав початок праці над спасінням у потойбічному світі.

Далі Ісус мовить, що прийде до Своїх удруге. Не до всіх, тому світ насправді вже більше не міг бачити Його. Воскреслий Ісус з'явився тільки тим людям, які досі вірили в Нього. Він зустрів жінок, про що ми з вами вже вели мову. Вони служили й не відступали від Нього. Він зустрів Апостола Петра, учнів, які йшли дорогою в Еммаус, а також інших Апостолів. Апостол Павло писав про те, що Він свого часу з'явився одночасно п'ятистам братам (пор. 1-е Коринтян 15, 6), але виключно тим, які вірили в Нього.

*Люди й «пекло» обрушили свою владу також проти Апостолів,
проти учнів, але вони не могли вбити життя,
яке сповнювало їх.*

що Він робив під час цих зустрічей? Він утішав їх словами: «Не бійтеся, Я тут, Я з вами, мир вам» (пор. Від Івана 20, 19). Апостолові Петру Він дав зрозуміти, що простив і не гнівається на нього. Не гнівався Він і на учнів за те, що покинули Його, за те, що втекли й зрадили Його. Ні, Він простив їм і запевнив, що Його ставлення до них не змінилося і що Він продовжує любити їх.

Він розповідав їм також про те, що все це саме так мало статися, Він тлумачив їм Писання й об'являв майбутнє. Він розказував їм також про те, що Святий Дух зійде і що потім буде відбуватися. Він їв і пив з ними, Він спілкувався з ними. Для них було чимось надзвичайним: мати зустріч з Воскреслим, їсти й пити разом з Ним. І Він не раз наголошував, що послав їх, аби вони виконували Його доручення.

Отже, Воскреслий зустрічався з тими, хто раніше вірив у Нього. Він продовжував жити і з'являвся їм, аби втішити, дарувати мир й укріпляти їх, аби спілкуватися з ними, дарувати прощення і дати доручення. Він запевнював їх: «Не полишу вас сиротами».

Після Свого вознесіння Ісус завдяки діянню Святого Духа продовжував перебувати разом зі Своїми учнями. Вони розуміли це і знали: «Господь Ісус все ще тут. Ми не можемо більше Його бачити, але у Святому Дусі Він продовжує бути поруч з нами. Ми зустрічаємося з Ним завдяки діянню Святого Духа». Святий Дух чинив те саме, що Воскреслий: Він дарував їм мир і благодать, підтримував

спілкування з ними, зміцнював їх і посилав їх виконувати Христове доручення. Учні відчували присутність Ісуса. Ці зустрічі – спочатку з Воскреслим, а потім з Ісусом Христом завдяки діянню Святого Духа – укріпляли учнів. Тепер вони розуміли, що саме Господь мав на увазі, коли мовив: «...бо Я живу, і ви будете жити». Вони вірили в Ісуса Христа, тому мали зустрічі з Ним, і таким чином підтримували, зміцнювали й розвивали свої стосунки з Богом та Ісусом Христом. Отже, учні жили так, як жив Ісус: у тісному зв'язку з Богом і Господом Ісусом. Вони проявляли повну довіру до Нього й знали: «Те, що Він сказав, – це істина! Він з нами, Він допомагає нам, Він направляє нас, Він зміцнює і посилає нас виконувати доручення». Отже, вони проявляли цілковиту довіру, цілковиту впевненість і силу духу, а також плекали надію, що Господь прийде вдруге! Їх дійсно сповнювало життя Ісуса Христа. Отже, виповнилися слова Ісуса: «...бо Я живу, і ви будете жити».

Люди й «пекло» обрушили свою владу також проти Апостолів, проти учнів, але вони не могли вбити життя, яке сповнювало їх. Люди вбили багатьох людей, але Боже-ственне життя, цей тісний зв'язок з Богом, вони були не в змозі вбити. Ось що відбувалося тоді.

Сьогодні ми живемо в час, коли, як мовив Ісус, світ вже не бачить Його. Для багатьох людей Ісус Христос, Бог, Якого ми знаємо, є мертвим чи повністю безсилим. Вони запитують, чому Він не втручається в людське життя, чому допускає те чи інше і не протистоїть

цьому. «А навіть якщо Він існує, – кажуть вони, – то є кволим, безсилим і неспроможним допомагати людям». Ось чому владарює зло на цій землі.

Про Його вчення, Євангеліє, кажуть, що воно досить цікаве, коли його читаєш: перемагати зло добром, любити ближнього, любити ворога, прощати – усе це прекрасні слова, які вельми далекі від реальності; це – утопія, яку годі втілити у життя. Вони вважають, що Євангеліє є мертвим.

Багато людей вважають, що Церква є також мертвою. Вони запитують, якою вона буде, скажімо, через декілька десятиліть? Якщо все буде продовжуватися так і далі, то Церква рано чи пізно помре. Християни даремно чекали на Божу допомогу. Бо вона не виявилася істинною! Світ гадає, що Бог мертвий, бо не здатний бачити Його.

Отже, послання для християн і для Христової Церкви є таким: Ісус Христос з нами, Бог з нами й Ісус Христос знову мовить до нас сьогодні: «Не хвилюйтеся, Я живий! Вони Мене не вбили, але Я продовжую жити. Я досі дію. Я довершую Свою справу і ніхто не зупинить Мене. Я виконаю доручене Богом і невдовзі повернуся. Я виконую Божу справу на небесах і в мене все під контролем. Ви мо-

жете казати, що завгодно, але Я уважно стежу за вами і встановлюю межі злу, які йому зась переступати. Зло має велику владу, але Я подбаю про те, аби воно не поставило під загрозу Мій план спасіння. Звісно, Я усе ще тут, і Моя істина, як і досі, є Моєю істиною. Я продовжую працювати над довершенням Моєї Церкви».

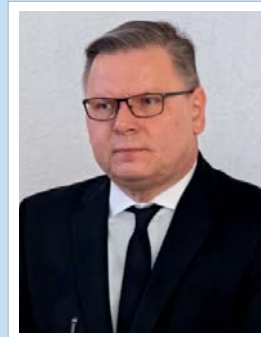
Далі в нашій біблійній цитаті мовиться: «...бо Я живу, і ви будете жити». Люди, які вірують в Ісуса, Його учні, мають жити так, як Він жив. Це наше сьогоднішнє послання. Сьогодні я інтерпретую його так: ми маємо зосереджуватися на житті, яке годі вбити. Ми маємо зосереджуватися на своїх стосунках з Богом. Господь Ісус мовив: «Вони мої, я їх знаю: [...] і не пропадуть вони повіки, і ніхто не вирве їх із рук Моїх» (Від Івана 10, 28). Цьому можна було б заперечити і сказати, що це лише теорія, якщо взяти до уваги, що багато християн втратили віру й значна кількість новоапостольських християн не приходять на богослужіння. Але Ісус Христос обіцяв нам, що ніхто не здатний примусити нас утратити свою вірність. Тільки від нас самих – навіть у найскрутніших ситуаціях – завжди залежить, чи віримо ми, чи ні!

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ РАЙНЕР ШТОРК:

Окружний Апостол Шторк (Західна Німеччина) звернувся до людей, що втратили надію. Для цих людей Христос має стати видимим. Він нагадав випадок, коли під час бурі Ісус йшов по воді назустріч учням.

Учні втратили будь-яку надію. Коли вони побачили Ісуса, то спочатку подумали, що це привід. Але як тільки вони розпізнали Ісуса, то Апостол Петро зміг навіть самостійно йти по воді. «Я не намагатимуся ходити по воді, бо в мене це не вийде, – сказав Окружний Апостол. – Але погляд на Господа дає нам можливість правильно й упевнено долати будь-які проблеми, не опуститися на дно, а досягнути мету нашої віри». Саме цю довіру своєю власною поведінкою ми маємо передавати людям зі свого оточення.

АПОСТОЛ ТОРСТЕН ЦИЗОВСЬКІ:

Апостол Цизовскі (Західна Німеччина) нагадав, як протікало життя Ісуса, і вів мову про те, що Йому довелося зазнавати спокус: «Але якщо ти хочеш описати життя Ісуса і сказати: «Його було спокушано тричі, але Він здолав ці спокуси», то помиляєшся.

Я думаю, що Він кожного дня зазнавав спокус, тому знає, що ми відчуваємо». Ісус цілком припускає, що ми можемо зберегти Йому вірність, але знає також про те, що ми, проявляючи слабкість, здатні піддаватися на пропозиції зла. Євангеліє – це не дешеве рекламне послання, яке обіцяє людям усе можливе, а є Божою обітницею, яка звучить так: «Якщо ти збережеш Божові вірність, то твій шлях закінчиться не де-небудь, а там, де зараз живе Ісус, Який сидить праворуч Бога», – завершив Апостол.

Минулого тижня Окружний Апостол Еріх організував мені зустріч з окружними санами України. Вона, щоправда, була нетривалою, але вельми емоційною, чудовою й інтенсивною. Ми дійшли висновку, що події, які переживаємо сьогодні, свідчать про те, на що саме здатна людина, а також, що ми відчуваємо на собі вплив цієї – з духовної точки зору – влади зла. Нам годі протистояти їй. Бомбардування й обстріли становлять значну загрозу, у тому числі, й для новоапостольських християн, які, як й інші, відчувають на собі вплив влади зла. Але в наших руках знаходиться одне: зв'язок з Богом! Навіть бомбардування чи обстріли не спроможні змусити нас зректися Бога, якщо ми прийняли остаточне рішення на Його користь. Зло здатне зруйнувати мій будинок, знищити моє життя, але ніколи не змусить мене покинути Ісуса Христа. У зла немає такої влади! Тому приймімо раз і назавжди рішення на користь Бога! І нехай ніхто й ніщо не вирве його з наших рук і не змусить, супроти нашої власної волі, віддалитися від Господа.

Христос живий і ми також бажаємо жити, як Він жив! Ми за жодних обставин не бажаємо відмовлятися від зв'язку з Ісусом Христом! Я свідомо повторюся: це було і є твоїм єдиним правильним рішенням! Хто проявляє цю волю, тому Ісус Христос об'являється у Святому Дусі, і той може пізнати, що Ісус Христос живий і йде йому назустріч. Він зміцнює нас і ми спілкуємося з Ним у Святому Причасті, під час якого Він знову й знову нам каже: «Не забувай, що Я послав тебе. Ти маєш виконувати Моє доручення». Саме такі зустрічі відбуваються з живим Ісусом Христом, якщо ми віримо в Нього і бажаємо зберігати Йому вірність. Тоді Господь Ісус прийде і зміцнить нас. Завдяки таким зустрічам з Ісусом Христом – у Його слові, спілкуванні, таїнствах, молитві – ми отримуємо силу, яка потрібна для того, аби жити так, як свого часу жили Його учні, які проявляли довіру, знаючи, що Господь Ісус є тут і що Він живий, і що ми можемо мати ще не одну таку зустріч і спілкуватися з Ним, а Він неодмінно вислухає нас і візьме участь у нашій радості й у наших стражданнях.

Після співпроповідей Окружного Апостола й Апостола Першоапостол сказав: І сьогодні ми маємо змогу зустрітися з живим Ісусом Христом і пізнавати Його у Його любові, милості і владі.

Я ненадовго повернуся до Страсної п'ятниці, до смерті Ісуса Христа. Він помер на хресті. Це була найгірша смерть, яку на той час можна було собі уявити, – і не тільки тому,

що вона була пов'язана з неймовірними болями. Розп'яття людини тоді давали зрозуміти, що суспільство відкидає її, кажучи: «Він не наш, він не вартий того, аби жити як людина серед нас». Бог став Людиною, і був розп'ятий як Людина. Цим Ісус хотів показати, що Бог знаходиться на боці найзапеклішого грішника, Адже Він помер і за нього. Еммануїл – Бог з нами – навіть з тими людьми, якими знехтували всі. Саме з ними перебуває Бог.

Брате, сестро, Бог поруч з тобою, навіть якщо ти зараз запитуєш, чи може Бог пробачити тобі, чи може продовжувати любити тебе. Він знаходиться з тобою, Він поруч! Прийди до Нього, Він чекає на тебе – без докору, без читання моралі. Він не хоче цього. Він просто каже: «Ходімо, Я люблю тебе. Віруй у Мене, йди за Мною! Я усе прошу тобі!».

Відсвяткуємо це Святе Причастя на славу і подяку Господові Ісусові за те, що Він помер за нас. Я вже говорив на Страсну п'ятницю, що ця думка заворожує мене: Ісус Христос помер як останній грішник, аби ми жили без гріха. Такою є історія Страсної п'ятниці. Вона є виявом любові Ісуса Христа, дякуймо Йому за це.

Відсвяткуймо сьогодні разом перемогу. Звичайно, ми ще не можемо її бачити, але завдяки Святому Духу до нас прийшла звістка про те, що Ісус Христос здобув перемогу. Він найсильніший! Це наша віра, наша надія і наша впевненість. Яким би могутнім не було зло – у нашому особистому житті, у суспільстві, у світі – ми впевнені: Ісус Христос уже переміг зло і смерть. Колись – зовсім скоро – це стане яв'ю. Отже, відсвяткуємо цю перемогу!

Відсвяткуємо також Його обітницю: «Я прийду вдруге». Вона складає основу нашого життя. Ісус обіцяв і виконає обіцяне. Ми чекаємо на Нього і готуємося до цієї події, щоб не відбувалося у світі. І нас ніщо не зупинить. Ми чекаємо на Друге Пришестя Господа і готуємося до нього, постійно орієнтуючись на Його слово і приклад. І ми від цього не відступимо. ■

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Ніщо не могло послабити зв'язок Ісуса Христа з Його Отцем. І ніщо не може відлучити нас від Христа, поки ми з повною рішучістю слідуємо за Ним. Христос зустрічається з нами, аби зміцнити нас, і незабаром Він знову повернеться, аби привести нас у Своє Царство.

Фото: Аргіс

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 14.11.1964 р.

ПРОФЕСІЯ: муніципальний службовець, редактор

АПОСТОЛ з 05.12.1999 р.

РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Регіональна церква «Західна Німеччина», Буркіна-Фасо, Гамбія, Мавританія, Малі, Нігер, Сенегал

АПОСТОЛ ГЕРТ ОПДЕНПЛАЦ

Повінь – вершити вчинки з Богом

Неділя, 8 травня 2022 року. Двері церкви громади Зінциг, розташованої в долині Ар, знову відкриті після сильнішої повені, що відбулася в липні 2021 року.

Наступного дня після повені я побачив 13-річного Данила. Він допомагав прибирати бруд з території церкви. Нещодавно мала відбутися його конфірмація. Я спонтанно погодився провести це церковне дійство. Ми познайомилися з ним за декілька років до цього, у клініці, коли відвідували його настоятеля, який занедужав. Данило ще у підлітковому віці вершив учинки з Богом – відвідував хворих.

«Вершімо вчинки з Богом» – саме під такими гаслом пройшло богослужіння з нагоди цьогорічної Конфірмації, воно пронизувало також вітальне слово Першоапостола. Бог не вимагає від нас великих подвигів, а запрошує працювати разом з Ним.

Вершити вчинки з Богом – означає працювати разом з Богом. Така праця відбувається в основному під час богослужіння: «Богослужіння – це діяння Бога по відношенню до людини й праця людини на користь Бога» (КНЦ, п. 12.1). Бог утішає, зміцнює, спрямовує, навчає, умовляє і підбадьорює людину. А людина славить, дякує, молиться, оспівує, жертвує Богові, а також сповідує віру в Нього. Християнське богослужіння ґрунтується на чотирьох засадах: ученні Апостолів, спілкуванні, ламанні хліба й молитві. Кожен із цих елементів є важливим і незамінним.

Данило, як і щороку тисячі молодих християн з усього світу, склав обіцянку про те, що, проявляючи віру, ввіряє

себе Триєдиному Богові. Істинна християнська віра спонукає виявляти любов (Галатам 5, 6). І все ж спасіння годі заслужити виключно ділами. Утім, ми, як і Апостол Павло, закликаємо виконувати добрі справи, які приносять користь ближньому й особливо сприяють організації життя громади (Галатам 6, 9–10).

Ми виконуємо певні громадські обов'язки й виявляємо любов до ближнього без урахування статі, віку, забарвлення шкіри, національності чи віросповідання. Ми беремо активну участь у житті громади й намагаємося сприяти створенню у ній доброзичливої і теплої атмосфери.

Повернуся до повені. Волонтери виконували неабияку працю: осушували підвали, роздавали харчування і надавали допомогу нужденним. Сусіди допомагали охороняти будівлю церкви, а Данило й інші брати та сестри по вірі допомагали сусідам рятувати їхні речі. І яким виявився результат? Будинки знову придатні до житла, а в церкві знову проходять богослужіння.

У Німеччині кажуть, що порівняння завжди кульгає, але коронавірус вплинув на деякі громади, неначе повінь. Церковні структури зруйнувалися, душпастирська праця пішла на спад, хори й оркестри розпалися, трансляційні богослужіння сприяли скороченню відвідувань очних богослужінь. Я бажав би, аби в громадах, де вершаться учинки з Богом, відновилися богослужіння на всіх церковних рівнях, а також, аби вони були дієздатними й активно очікували на Пришестя Господа!

Герт Опденплац

Чек-лист

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Фарисей у мені

Ісус і фарисей – це дві протилежності. Як Ісус, так і фарисей указували на шлях до спасіння, але по-різному. І Христос, і фарисей були близькими й водночас віддаленими один від одного. І Він, і вони – це приклад того, якими не треба бути і як не треба вести своє життя. І все ж Господь викликав у фарисей неабияке захоплення. Вони запрошували Його та Його учнів до себе на трапезу, розшукували Його, аби вести з Ним бесіди на релігійну тему, деякі навіть зверталися до Нього за порадою.

Нинішнє негативне ставлення до фарисей не завжди виправдане. Фарисей були побожними людьми. Їхній шлях до спасіння полягав у безумовному – якщо не сказати бездоганному – виконанні закону. Мити руки перед споживанням їжі. Дотримуватися Мойсеевого закону й абсолютно нічого не робити в суботу. Ретельно дотримуватися жертвних обрядів й багато чого іншого.

Вони виконували всі закони й постанови. І по духу букви перебували з Господом на одному рівні. «Не думайте, що я прийшов усунути закон чи пророків: [...] Хто, отже, порушить одну з цих найменших заповідей і навчить інших так робити, той буде найменшим у Небеснім Царстві. А хто виконає їх і навчить, той буде великим у Небеснім Царстві», – розкривав Господь Свою точку зору в Нагірній проповіді (Від Матвія 5, 17, 19). Будь-який фарисей безумовно підписався б під нею, адже саме такою була тоді позиція побожної людини. Дивно, що далі Господь зазначає: «...коли ви своєю праведністю не перевищите книжників та фарисей, не ввійдете в Царство Небесне».

Ця фраза є ключем до розуміння Євангелія. Спробуймо розглянути її. Отже, вирішальним є шлях до спасіння. Фарисей вважали, що спасіння можна заслужити, якщо виконувати

усі заповіді й вести благочестиве життя, тобто виконувати діла справедливості. А Ісус пропонував інший шлях до спасіння: «Віруйте в Бога, віруйте й у мене!» (Від Івана 14, 1). В очах фарисей це було явним богохульством. Однак Ісус вів мову також про важливість виконання Божих заповідей і навіть найвищий закон зі Старого Заповіту: «Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, [...] а ближнього твого, як себе самого» (Від Луки 10, 27). Саме такою є Божя воля і вона вирішальна.

«...бережіться закваски фарисейської», – радив Ісус Своїм учням (Від Матвія 16, 6). Інгредієнтами цієї фарисейської закваски є: зовнішні прояви виконання заповідей, що позбавлені сенсу, відсутність бажання бачити істинну Божу волю, лицемірство й зарозумілість. «Боже, дякую тобі, що я не такий, як інші люди - грабіжники, несправедливі, перелюбці, або як оцей митар», – молився фарисей (Від Луки 10, 11). У цій притчі Ісус викриває фарисей. Його вердикт такий: хоча фарисей виконував усе у відповідності до закону, та не знайшов оправдання перед Богом – на відміну від грішника, митаря, який щиро покався перед Богом. Набагато простіше відпрацьовувати в своєму житті пункт за пунктом список добрих справ, ніж виявляти любов до ближнього і дбайливо ставитися до нього. Пробачити йому. Побажати ворогові, аби Бог наділив його милістю. Допомогти нужденному. Адже набагато легше засуджувати ближнього чи вказувати на його недоліки й гріхи, ніж проявляти до нього любов і прийти йому на допомогу. Любов не потрібна для того, аби засуджувати ближнього, а для того, аби допомагати й благословляти його. Господи, будь ласка, наділи мене любов'ю, аби я подолав у собі фарисея!

У цій рубриці публікується додатковий матеріал до теми «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

ІЗ БІБЛІЇ

Маленька історія вівтаря

Єврейське слово «мізбеах» означає вівтар, тобто «місце вбивства» чи «місце, де здійснюється жертва вбивства». Отже, вівтар – це місце жертвоприношення.

Перший, згаданий у Біблії, жертвник НОЙ збудував після порятунку від потопу. Під час розкопок було знайдено вівтарі, які належать до III тисячоліття до нашої ери. Вони були виготовлені з глини і мали форму плити або чаші.

Люди рано почали зводити жертвники. Це могли бути прості купи каміння або один великий камінь, на якому приносили в **ЖЕРТВУ ТВАРИН**. Авраам, Ісаак та Яків також будували жертвники на святих місцях. На цих місцях Бог приймав від людей жертви. Коли Бог об'явив Себе Мойсеєві на горі Синай, то дав йому вказівку збудувати жертвники для **СКИНІЇ ЗБОРІВ**.

У її святилищі був встановлений жертвник благовонний, а у дворі було споруджено жертвник всепалення. Цей поділ згодом перейняли для храмового служіння.

ЖЕРТВНИК БЛАГОВОННИЙ, або жертвник всепалення був побудований з дерева ситіт (дерево акації) і вкритий золотом. Він мав квадратну форму й відносно невеликий розмір: 50 x 50 см у довжину й ширину та один метр у висоту. На цьому жертвнику священники щодня запалювали пахощі під час ранкових і вечірніх жертвоприношень. Для цього вони брали розжарене вугілля з жертвника для всепалення, клали їх на жертвник благовонний (пахощів) і додавали туди такі пахощі (фіміам): стакті (смирну), оніх (вважають, що це деякі раковини), халван запашний (ймовірно, смола гальбан) і чистий ліван (ладан). Жертвник на курення кадильне знаходився також у **ПРИВАТНИХ БУДИНКАХ**. На них спалювали жир і хліб. Вівтарі були переносними й на чотирьох кутах мали «роги».

Ці роги демонстрували владу й силу Бога й, очевидно, символізували башти храму.

На **ЖЕРТВНИКУ ВСЕПАЛЕННЯ** жерці приносили в жертву тварин: ягнят, волів і кіз. До них священники додавали пахощі, аби жертва була богугодною. Вівтар був настільки великий, що жерці піднімалися на нього. За часів царя Соломона вівтар був триступеневою платформою в 20 ліктів у довжину і ширину (близько десяти метрів) і десять ліктів у висоту (близько п'яти метрів). Зі східного боку примикали до нього щаблі.

Окрім цього, усередині скинії стояв **СТІЛ ХЛІБІВ ПОЯВЛЕННЯ**. Це був свого роду маленький жертвник, на який щосуботи клали дванадцять хлібів – по одному для кожного племені Ізраїлевого народу.

У християнстві стіл, на який ставлять хліб і вино для **ПРИЧАСТЯ**, є також вівтарем. Апостол Павло назвав його «стіл Господній» (1-е Коринтян 10, 21). Сьогодні вівтарі знаходяться у всіх християнських церквах.

Францеско Ферранді (бл. 1720): Жертвник Ноя [полотно, олія]; Національний фонд, Стоурхед/Великобританія

Формо: © Photo Credit: National Trust, Stourhead

Формо: © beata - stock.adobe.com

ЯК НАВЧИТИ ДІТЕЙ КАЗАТИ ПРАВДУ?

Це не я!

Клара лежить у ліжку і слухає розповідь про Буратіно, яку уголос читає їй мама. Як тільки вона закінчує читати, то Клара шепоче: «Добре, що в мене ніс не росте так швидко, як у Буратіно». Мама запитливо дивиться на неї: «Що ти маєш на увазі?» – «Ми з Еммою грали сьогодні в дворі у баскетбол, і коли ти повернулася додому, то запитала, чи ми знаємо, хто розбив горщик, який стояв на столі перед входом». – «Вірно», – відповіла мама. – «Мамо, це були ми. Ми влучили в нього м'ячем, але знали, що цей горщик подобається тобі, тому не наважилися сказати тобі правду».

«**О**бман, брехня, лжа – це умисне або неумисне введення в оману або твердження, яке не є істинним. Обман служить для отримання вигоди, наприклад, для того, аби приховати помилку чи заборонений вчинок і таким чином уникнути критики чи покарання», – так в онлайн-енциклопедії «Вікіпедія» описується термін «обман». Але хіба обман можна легко розпізнати? У дитячій енциклопедії поняття «обман» відокремлюється від поняття «помилка»: людина, яка помиляється, не знає, що її твердження є неправильне і що її неправда не є навмисною. Іноді люди вірять «фейковим» новинам і, не перевірявши, передають їх далі. Іноді ведуть також мову про «білу брехню». Під нею розуміють брехню, скоєну з добрих намірів. Наприклад, люди обманюють, аби потішити тих, хто у смутку, хоча сказане ними не завжди відповідає істині.

Обман на благо

У восьмій заповіді мовиться: «Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!». Цим, власне, усе сказано – чи ні? Обманювати – це неправильно і є гріхом, який не тільки не до вподоби Богові, а й потребує прощення. У Біблії є приклади того, коли «обман на благо» не карався Богом. У книзі Вихід фараон наказує повитухам убивати всіх новонароджених єврейських немовлят чоловічої статі. Виявляючи Божий острах, вони не виконали його наказу. Коли фараон запитав їх, чому вони так поступили, то вони відповіли, що діти з'являються на світ ще до того, як приходять до породіль. Біблійна історія закінчується тим, що Бог зробив добро повитухам і зберіг їх, адже вони більше слухалися Бога.

Навіть філософи розглядають обман по-різному. Приміром, Іммануїл Кант категорично відкидав брехню, навіть якщо вона не завдавала нікому шкоди, а за словами Артура Шопенгауера, брехня є правомірною, якщо стоїть на захисті приватного життя.

Чому діти обманюють?

Ми щодня маємо справу з обманом, діти також обманюють. Вони нерідко намагаються виправдати свою брехню, при цьому тримають пальці за спиною навхрест і кажуть: «Сьогодні день, коли все виходить не так». Це ознака того, що вони свідомо обманюють. Батьки у відповідь на обман панікують чи зазнають розчарування, унаслідок чого вдаються до покарання і втрачають довіру до своїх дітей. Чи

треба забороняти дітям брехати, а чи тоді вони обманюватимуть ще більше, бо боятимуться покарання чи сварки? У якому віці дитина ще не усвідомлює, що обманює? Чи може брехня сприяти її розвитку?

Мати Клари гладить свою доню по голові й хвалить за те, що вона сказала правду: «Я куплю інший горщик. Якщо людина щось не те зробила і зізнається в цьому, то милостивий Бог радіє, коли це бачить, і я – також». Клара обманула, бо боялася, що мама лаятиме і буде розчарована в ній, якщо довідається про правду. Та коли мати не сварила на Клару, а похвалила її за те, що вона сказала правду, то їй стало зрозуміло, що радість матері від правди є значно більшою, ніж відчай від розбитого горщика.

«Обману – табу» – чимало батьків саме так виховують своїх дітей, і все ж поведження з правдою є невід'ємною частиною їхнього розвитку. У віці двох-трьох років діти бачать тільки свою власну правду і сприймають тільки самих себе. Вони ще не вміють свідомо брехати й вірять у те, що самі кажуть. Тільки чотири-п'ятирічні діти можуть свідомо приймати й сприймати правду і поводитися з нею. Наші діти не раз ствердно відповідали на наше запитання, чи чистили зуби ввечері перед сном. Утім, наш дотик до сухої зубної щітки свідчив про те, що це було не так. З іншого боку, діти мають подякувати тітці за подарунок, який їм зовсім не сподобався, і лицемірно проявляти радість, аби не образити її.

Значення мотивації

Дитині дуже важко відрізнити соціально терпимий обман від істинної брехні. Дослідники водночас виявили, що діти, які обманюють, є нерідко дуже креативними й кмітливими, бо вміють зберігати й розвивати конструктив брехні у подальшому спілкуванні. Отже, здається, що брехливі вигадки у дитячому віці є важливими й нормальними для процесу їхнього розвитку. Але вельми важливим є також те, як саме вихователі ставляться і реагують на дитячий обман. Чи вдаються вони до покарання і сварки, а чи ведуть з дітьми бесіду про його мотивацію й обґрунтування? Чи віддають вони перевагу скоєному обману, а чи, як мама Клари, з'ясовують правду?

Батьки завжди мають пояснювати дітям, що краще казати правду, ніж брехати, а, головне, з'ясовувати причину скоєного обману. Обман для зручності, адже в ліжку значно затишніше чи книга більш захоплююча, ніж чищення зубів? Або обман із ввічливості, бо не хотіли говорити по-друзі, що їй зовсім не підходить новий светр?

Розбилася ваза? І що тепер? У довірливій обстановці легше з'ясувати істину, ніж коли погрожувати покаранням

У віці від двох до п'яти років діти переживають так звану магічну фазу. На цьому етапі вони схильні своєю дитячою фантазією усе оживляти. Усе, навіть будь-який предмет, є для них живим. Застосовуючи свою фантазію, діти часто вигадують історії, які не відповідають реальності. Діти віком до трьох років вважають, що всі люди мають такі ж знання про речі, як і вони. У них не виникає ідея змінювати реальність з допомогою обману. Коли після гри на вулиці в дитини запитують, чи добре вона вимила руки, перш ніж сісти за стіл, то вона, усміхаючись, показує руки і каже, що вимила, хоча батьки бачать, що це не так. Починаючи з молодшого шкільного віку діти, можливо, також даватимуть відповідь на подібне питання ствердно, але при цьому ховатимуть руки за спину. Адже тільки приблизно з п'ятого року життя діти можуть відрізнити правду від неправди, а отже, обманювати. З цього моменту дорослі мають навчати дітей, аби вони казали правду, яка є важливою для встановлення добрих взаємин. Діти поступово вчаться оцінювати відповідності меншої брехні.

Бачити приховане

Якщо брехня частішає чи переходить у звичку, то цьому переважно існують глибокі причини. Діти, таким чином, часто намагаються підвищити свою самооцінку, приховуючи свій сором або розповідаючи про успіхи, яких не здобули. Якщо дорослі з'ясовують, що саме це є причиною дитячого обману, то мають пояснити їм, що це не нормально, а також переконати їх в тому, що не треба обманювати для того, аби отримати прихильність і любов з боку інших людей. Коли дітей карають за брехню, не приділяючи їм належної уваги й любові, то їхня самооцінка падатиме ще більше і може виникнути негативна спіраль, адже діти вважатимуть, що мають компенсувати це ще більшою брехнею.

Мати Клари гладить свою доньку по голові після того, як вона зізналася, що обманула, і таким чином показала їй, як сильно вона любить і цінує її; а також що вона визнає сміливість, яку проявила її донька, аби зізнатися у своїй брехні. Тепер Клара розуміє, що краще казати правду і що наступного разу, коли вона зробить щось не так, то одразу зізнається в цьому, не боячись, що зазнає покарання.

Фото: © iugozr - stock.adobe.com

ПОЗИЦІЯ ЦЕРКВИ

Між евтаназією та паліативною медициною

Думка про смерть нерідко викликає страх: страждання, самотність і безпорадність. Тому мимоволі виникає бажання самотужки визначити кінець свого життя – небезпечне рішення, для вирішення якого християнська віра пропонує орієнтир і допомогу.

Думка про смерть часто пов'язана з уявленнями про страждання, біль, непотрібність, втрату особистості, залежність, а також викликає занепокоєння бути комусь тягарем. Є також побоювання, що процес вмирання можна продовжити з допомогою медичних приборів, медикаментів чи штучного харчування. У зв'язку з цим, з одного боку, може виникнути бажання накласти на себе руки чи скористатися евтаназією, а з іншого боку, вдається до можливостей паліативної медицини. Християни безпосередньо чи опосередковано також стикаються з різними можливостями й аспектами допомоги при вмиранні та всім, що пов'язане з ним. Те, що

розглядається як акт людської гідності чи як особисте право на життя, не повинно з точки зору християнської віри суперечити Божим заповідям.

Допомога при вмиранні

Умирання – це процес, початок і кінець якого однозначно не визначені. Про вмирання ми ведемо мову, якщо невдовзі може настати смерть і жодна медична допомога не здатна запобігти їй.

Класифікація і терміни, пов'язані з евтаназією (умертвінням), в різних країнах є різними. Існують класифікації,

по-перше, за наміром пацієнта (активна, пасивна або непряма евтаназія) і, по-друге, за його згодою (добровільна, недобровільна і вимушена евтаназія). У зв'язку з розбіжністю міжнародного визначення цих термінів ми в нашій статті описуватимемо їх.

Добровільна евтаназія – це умисне заподіяння смерті іншою особою на підставі фактичного чи передбачуваного бажання смертельно хворої чи помираючої людини.

У контексті евтаназії часто згадується поняття сприяння самогубству. На відміну від добровільної евтаназії пацієнт у цьому випадку свавільно заподіює собі смерть, якій сприяє інша людина.

Законодавство про добровільну евтаназію та сприяння самогубству вельми різняться у кожній окремо взятій країні. Навколо легалізації евтаназії точаться суспільні дебати. Відповідні закони будь-якої країни можна знайти в Інтернеті.

Допомога під час умирання

З огляду щодо наближення смерті треба враховувати можливість, які існують в сучасній медицині. Пацієнт, лікарі й родичі спільно з'ясовують можливий природний перебіг хвороби. Якщо пацієнт не здатний самостійно приймати рішення, то рішення щодо його лікування приймають на підставі його останнього розпорядження. Якщо такого немає, то, залежно від законодавства відповідної країни, лікарі за погодженням з родичами також можуть самостійно ухвалювати рішення.

Якщо лікування не призводить до одужання пацієнта і не сприяє продовженню його життя, то воно зводиться насамперед до полегшення перебігу хвороби, тобто до зменшення страждань, приміром, до тамування болю чи задишки, а також до надання іншої необхідної допомоги. Така терапія не передбачає приближення смерті, а медичний супровід під час перебігу хвороби відбувається аж до настання природної смерті. Смерть може настати внаслідок відмови від медичних заходів, що продовжують життя (як-от реанімація, штучне дихання, штучне харчування чи діаліз), зменшення ліків, що продовжують життя чи відмови від подальшого проведення відповідних медичних заходів. Бо вони є недоцільними. Штучне харчування та введення рідини помираючому здійснюється доти, поки це приносить йому користь і не є обтяжливим.

У таких випадках важливо застосовувати методи паліативної медицини з метою усунення чи полегшення супутніх симптомів, як-от біль, задишка чи страх. Не менш важливим наприкінці життя є догляд з боку родичів чи опі-

куна. Доцільно у зв'язку з цим вдаватися до послуг хоспісів й хоспісних служб. Супровід з боку родичів/опікунів чи душпастирів існує в усіх культурах і релігіях.

Під час медичного догляду, а також догляду з боку родичів, опікунів чи душпастирів у пацієнтів, які помирають, рідко з'являються сильні болі, великий страх чи неспокій. За домовленістю з пацієнтом і родичами з метою контролю симптомів доцільно використовувати високу дозу знеболювальних і снодійних ліків. Їхньою побічною дією можуть бути ослаблення дихання а, в окремих випадках, прискорення смерті.

Точка зору етики

Єдиною вимогою етики є забезпечення і збереження гідності людини, яка помирає. У той час, як прихильники активної евтаназії вбачають виконання цієї вимоги у добровільній реалізації права помираючого на смерть а, отже, наполягають на добровільній евтаназії та сприянню самогубства, то основним аргументом противників активної евтаназії є недоторканність людського життя: ніхто не має право активно зупинити людське життя.

Дотримання чи недотримання волевиявлення пацієнта, приміром, за його розпорядженням, розглядається як приклад поваги чи нехтування людською гідністю. У деяких наукових працях самовизначення прирівнюється до прояву людської гідності.

Запобігання людському стражданню – це головний аргумент прихильників добровільної евтаназії та сприяння самогубству, з яким важко не погодитись. Полегшення страждань – це основна мета медицини й сучасної етики. Часто під стражданням розуміють нестерпну біль. Але страждання включає в собі також пережитий негативний досвід. Неабияке страждання викликає в пацієнта, який помирає, ставлення до неї.

Допомога пацієнтам, які зазнають страждання, може полягати навіть у тому, аби показати їм, що через страждання формуються найвищі людські блага, як-от життєвий досвід і чесноти. Таке розуміння відкриває нові перспективи. І тоді життя набуває інший сенс і значення навіть у випадку серйозних порушень чи невиліковної інвалідності. Така допомога дозволяє розглядати й сприймати процес умирання як останнє важливе завдання життя.

Занепокоєння противників добровільної евтаназії полягає у розширенні як умов, за яких має бути дозволена активна евтаназія (наприклад, обмеження невиліковних захворювань на кінцевій стадії), так і груп людей, яким вона призначається (наприклад, тільки дорослим).

Наприклад, країни, які спочатку узаконили активну евтаназію на певних умовах для дорослих згодом дозволили її також для дітей.

Лікар, відповідно до традиційного розуміння, лікує хворобу. Пацієнти вірять, що він допомагає їм одужати. Якщо лікарі матимуть дозвіл на активне умертвіння (добровільну евтаназію), то важливе довірливе ставлення пацієнта до лікаря може бути серйозно підірване. Професійні об'єднання лікарів указують на небезпеку втрати такої довіри. Утім, прихильники добровільної евтаназії та сприяння самогубству вважають, що лікарі надають допомогу, коли позбавляють помираючого пацієнта важкої смерті.

Померти гідно

Обговорення евтаназії відбувається, зазвичай, в односторонньому порядку і зводиться переважно до питання про те, чи є добровільна евтаназія та сприяння самогубству, тобто допомога у вмиранні, етично виправданою і непротиправою, а чи тільки вимогою часу.

Значно важливіший з християнської точки зору аспект щодо можливості надання допомоги при настанні смерті у вигляді супроводу та полегшенню страждань часто відступає на задній план.

Жодна людина, очевидно, не бажає бути наприкінці свого життя самотньою і покинутою напризволяще і почуватися непотрібною чи безпорадною. Забезпечення шанобливого ставлення до гідності людини саме на цьому етапі життя передбачає обережний, уважний і чуйний догляд та супровід. Цьому сприяє кваліфікована паліативна медицина й супровід під час умирання.

Християнська точка зору

Бог, з огляду на християнську віру, дарує життя. Людині завдяки наверненню Бога (образ і подоба Бога) до неї належить гідність, незалежно від її здібностей чи стану здоров'я. Отже, добровільна евтаназія і сприяння самогубству порушують Божу заповідь «Не вбивай».

Життя – це Божий дар, а тому його не можна закінчувати свавільно. Однак це не означає, що треба використовувати будь-які можливості, аби продовжити життя. З християнської точки зору це не гріх, коли хворі чи вмираючі люди відмовляються від терапії щодо продовження їхнього життя або коли завершують цю терапію, аби «мирно померти».

Дотримуючись заповіді любові до ближнього, сім'я, громада і душпастирі покликані піклуватися про тяжкохворих і вмираючих людей, аби зменшити їхній страх перед самотністю і безпорадністю, а також перед нездатністю впоратися з процесом помирання. Для тяжкохворих і помираючих людей важливим є люб'язний та уважний супровід з боку родичів та фахівців, а також створення приємної і сприятливої обстановки чи вдома, чи у хоспісі, чи в паліативному відділенні.

Не менш важливо знати про те, що паліативна медична допомога у багатьох випадках може зробити біль людини, яка помирає, стерпним і створити їй комфорт наприкінці життя. Утім, треба усвідомити, що найсприятливіші умови часто неспроможні полегшити страждання помираючої людини. Бо вмирання, смерть і втрата приносять страждання як вмираючому, так і рідним та близьким людям.

Однак ми, християни, черпаємо віху й силу з довіри до Бога, а також з надії на Його допомогу та близькість, особливо у важких умовах. Знання про вічне життя і про наше майбутнє з Богом зменшує страх розставання.

Позиція Новоапостольської церкви

Будь-яка людина має право померти гідно. Евтаназію і паліативну медицину застосовують тоді, коли людина, яка вмирає, не має шансів на зцілення чи полегшення страждань. З християнської точки зору вони є допомогою під час умирання людини, а не прискорюють смерть.

Добровільна евтаназія, як і сприяння самогубству, – це порушення заповіді «Не вбивай».

Смерть шляхом відмови від медичних заходів, що продовжують життя, не суперечить принципам християнської віри.

Полегшення болю або седація під час помирання з метою контролю симптомів становить незначний ризик життю. Якщо метою цих заходів є виключно контроль симптомів, то їх можна застосовувати.

Паліативна медицина у багатьох випадках може полегшити біль і страждання людини, яка помирає. Харчування і введення рідини людині, яка помирає, триває доти, поки це приносить їй користь і не є обтяжливим.

З огляду на християнський підхід до образу людини, треба подбати про те, аби забезпечити тяжкохворих людей, які помирають, люб'язним, обачним й уважним супроводом з боку родичів і фахівців, а також створити для них приємну й комфортну обстановку.

Важливим для людини, яка помирає, та для її оточення є душпастирська опіка, в основі якої лежать принципи Євангелія, що забезпечують постійну й надійну підтримку на етапі життя, коли відбувається багато змін. Душпастирський супровід зменшує страх і сприяє мобілізації духовно-душевних сил.

Рішення про лікування пацієнта, який помирає, приймається ним добровільно. Для цього він може звернутися за порадою до лікарів і родичів. А якщо це неможливо, то рішення приймають родичі помираючої людини разом з лікарями, значною мірою враховуючи її побажання. Отже, у такому випадку добре мати розпорядження людини, яка помирає, у якому чітко відображене його бажання.

Треба дотримуватися правил і законів, якщо вони не суперечать християнським цінностям.

ПІДСУМКИ

Будь-яка людина має право померти гідно.

Евтаназію і паліативну медицину використовують тоді, коли людина, яка вмирає, не має шансів на зцілення чи полегшення страждань. З християнської точки зору вони є допомогою під час умирання людини, але не прискорюють її смерть. Добровільна евтаназія чи сприяння самогубству є неприйнятними.

Смерть унаслідок відмови від заходів, що продовжують життя, і полегшують біль (седація) під час помирання з метою контролю симптомів з незначним ризиком щодо скорочення життя не суперечить принципам християнської віри.

З огляду християнської віри щодо Божого образу й подоби людини паліативна медична допомога має неабияке значення. Допомога близьких людей і дбайливий супровід у дусі Євангелія зменшують страх і мобілізують духовно-душевні сили людини, яка помирає. Дане ним розпорядження щодо його лікування допомагає здійснювати відповідний догляд за ним.

Хрещення немовляти-біженки Єлизавети з України у німецькій громаді Месскірх

У неділю, 19.06.2022 року, у громаді Месскірх (Німеччина) відбулося хрещення Водю дівчинки-біженки Єлизавети з України.

Настоятель громади Маріуполя Мухін Володимир разом з членами своєї сім'ї та семимісячною внучкою Єлизаветою після повномасштабного вторгнення Росії в Україну та запеклих боїв навколо Маріуполя спасалися утечею закордоном. Вони опинилися в Німеччині, зокрема у м. Месскірху, де тривалий час відвідують богослужіння Новоапостольської церкви. Через війну їм не вдалося провести хрещення Водю Єлизавети в рідній громаді, тому вони вирішили здійснити це священнодійство у громаді Месскірху, розташованій на віддалі близько 2700 км. від рідного міста. Але як це зробити? Адже ні настоятель, ні члени його сім'ї не розмовляють німецькою мовою, за винятком матері, яка знає тільки англійську мову. Як вирішити це питання?

Окружний старійшина Бих, який здійснює служіння в регіоні «Україна-Захід», через воєнні дії також опинився в Південній Німеччині, де за дорученням Окружного Апостола Еріха виконує волонтерську роботу і разом з Управлінським центром у Штутгарті надає допомогу новоапостольським братам і сестрам, які в статусі біженців знаходяться у країнах Західної Європи. Окружний старійшина добре володіє німецькою мовою, тому саме йому Окружний Апостол Еріх доручив провести богослужіння у громаді Месскірху, а також святе таїнство хрещення Водю для маленької Єлизавети.

У неділю, 19 червня 2022 року, його привітно зустрічала громада Месскірху, а також її настоятель Бернд Біргофф та відповідальний за церковний округ Туттлінгена окружний евангеліст Гюбнер. Богослужіння з хрещенням Водю окружний старійшина проводив німецькою мовою для місцевої громади, він час від часу перекладав свою проповідь на українську мову для братів і сестер з України. В основу цього богослужіння він поклав біблійну цитату з Ефесян 5, 25-27: «Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води зо словом, щоб появили собі Церкву славу, без плями чи зморшки або чогось подібного, але щоб була свята й непорочна». Окружний старійшина, серед іншого, у своїй проповіді зазначив: «Усіх нас, незважаючи на країну, у якій живемо, та мову, якою розмовляємо, об'єднує Христова любов. Бог з любові до нас віддав у жертву Свого Сина Єдинородного, аби принести спасіння і дати надію на вічне життя у Його славі. Першим кроком на шляху до цього спасіння є таїнство хрещення Водю, відповідно до слів Ісуса Христа, які Він мовив фарисею Никодиму: «Істинно, істинно кажу тобі: Коли хтось не вродиться з Води та Духа, не спроможен увійти у Царство Боже» (Від Івана 3, 5). Завдяки цьому таїнству людина очищається від первородного гріха, скоєного Адамом та Євою в Едемському саду, й освячує свою душу для вічного життя у Божому Царстві. Остаточне освячення душі – друга складова хрещення,

Окружний старійшина Бих під час проповіді

Фото: НАЦ Південна Німеччина

Настоятель округу Туттлінгена Гюбнер

Під час святого хрещення Водю

тобто хрещення Святим Духом (Запечатання) – відбувається через покладання рук Апостола. Саме на цьому наголошував Апостол Павло у своєму Посланні до Ефесян: «У Ньому[Христі] й ви, – почувши слово правди, благовість вашого спасіння, в яке ви повірили, – були запечатані обіцям Святим Духом, що є завдатком нашої спадщини для повного визволення викуплених, на хвалу його величі» (Ефесян 1, 13-14). Проявляючи подвійну заповідь любові до ближньої до Бога, ми з Його милості будемо удостоєні честі осягнути велич Його слави, і, як мовив Апостол Павло «...закорінені й утверджені у любові – зрозуміємо з усіма святими, яка її ширина, довжина, висота і глибина» (Ефесян 3, 18).

Після проголошення відпущення гріхів відбулося святе таїнство хрещення Водою; його окружний старійшина проводив українською мовою з частковим перекладом на німецьку. Батько хрещениці Роман, диякон Новоапостольської церкви, на жаль, не зміг підійти до вівтаря для здійснення цього таїнства, бо через війну знаходився в Україні. Тому перед вівтарем вишикувалися мати Єлизавети та її дідусь Мухін Володимир, настоятель громади Маріуполя. Вівтар прикрасили серцем з квітів і надписом «Yelyzaveta» (Єлизавета).

У цю неділю панувала атмосфера любові як під час богослужіння, так і після нього. Ніхто не хотів розходитися. Усі вітали батьків і родичів хрещениці, спілкувалися й ділилися враженнями. Уже на майданчику перед церквою брати й сестри з неприхованим інтересом слухали розповідь старійшини про ситуацію в Україні. Тепер батьки Єлизавети і громада Месскірху з великою радістю чекають на приїзд Апостола Шнауфера, який приїде, аби звершити таїнство святого Запечатання для маленької Єлизавети.

Фото громади на згадку

Настоятель округу Гюбнер та ОС Бих

Спілкування на майдані перед церквою

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Між якими двома містами відбуваються події у притчі про милосердного самарянина?

- А) Самарія та Сихем
- Б) Єрусалим та Єрихон
- В) Єрихон і Самарія
- Г) Самарія та Єрусалим

2. Як звати чотирьох великих біблійних пророків?

- А) Ісая, Єремія, Амос, Ілля
- Б) Осія, Йоїл, Амос, Міхей
- В) Ісая, Єремія, Єзекїїль, Даниїл
- Г) Єзекїїль, Даниїл, Ілля, Елисей

3. Хто склав мелодію до пісні «Дух життя, запорука пізнання» (№ 53 у російськомовному пісеннику)?

- А) Йоахім Неандер
- Б) Йоганн Себастьян Бах
- В) Йозеф Хаас
- Г) Вольфганг Корнгольд

4. Хто написав текст пісні «Молюсь любові»? (№ 143 у російськомовному пісеннику)

- А) Ернст Моріц Арндт
- Б) Пол Герхардт
- В) Герхард Терстеген
- Г) Еренфрід Лібіх

5. Царедворець, якого хрестив Филип, був родом з...?

- А) Малій Азії
- Б) Ефіопії
- В) Єгипті
- Г) Самарії

6. Як звати раба, згаданого у Посланні до Филимона?

- А) Філімон
- Б) Філіп
- В) Онісім
- Г) Оній

7. Куди Йона хотів утекти кораблем?

- А) у Пірей
- Б) у Фарсіс
- В) у Дамаск
- Г) в Олександрію

8. Як називається переклад Біблії Ієроніма на латину?

- А) Готська Біблія
- Б) Вульгата
- В) Британіка
- Г) Септуагінта

9. Де Лютер здійснивав переклад Нового Заповіту німецькою мовою в 1522 році?

- А) у Нюрнберзі на Кайзербурзі
- Б) у Кобурзькій фортеці
- В) у Вартбурзі
- Г) у замку Отцберг

10. Звідки був родом Апостол Ріхард Фер?

- А) з м. Флаах, кантон Цюріх
- Б) з м. Гларус, кантон Гларус
- В) з р. Ерзідельн, кантон Швіц
- Г) з м. Сілс Марія, кантон Граубюнден

Фотос. Д-р Балмаллер

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

У парафіяльній церкві Святого Леонарда в Бабенсгамі є вражаюче зображення XV століття, що ілюструє страждання і розп'яття Ісуса Христа. Бабенсгам знаходиться недалеко від Вассербурга-на-Інні в окрузі й без того багатого на чудові витвори мистецтва. Окрім сцени розп'яття, яка вражає своїм реалізмом, на вівтарному крилі є наша сцена, де зображено Ісуса, який стоїть перед Понтієм Пілатом. Ісус, зв'язаний і під охороною кремезних підмайстрів, стоїть перед намісником. Понтій Пілат, що походив із знатної родини, був намісником імператора Тіберія (помер у 37 році н. е.) в Юдеї з 26 по 36 рік а, отже, суддею над Юдеєю та Єрусалимом. Пілат, незважаючи на заклик народу, що зібрався, не хотів засуджувати Ісуса на смерть, та врешті-решт призначив Йому смерть на хресті. Пілат, розуміючи, що нічого не міг заподіяти, зняв із себе провину ритуалом очищення. Він, зокрема, взяв воду, вмив на очах у всіх руки й сказав: «Я невинний крові праведника цього...» (Від Матвія 27, 24). До речі, Пілат

не вимовляв слів «вмиваю руки», які здаються нам дуже знайомими і стали стійким висловом (фразеологізмом).

З якого біблійного вірша взяті слова запевнення у невинності?

(Відповіді див. на стор. 2)